גוש הזהב

סין
מתוך "ספר פלאים סיני" 1919
נ. פיטמן
איור - לי שו-טנג

לפני שנים רבות חיו בסין שני ידידים בשם קי-וו ופאו-שו. הם אהבו זה את זה מאוד והשתדלו תמיד ביחד לבלות. מעולם לא קרה להם לריב, ואף פעם לא עברו ביניהם מילות כעס. הרבה סיפורים ניתן לומר על הידידות שלהם ואיך הפיות הטובות גמלו להם על המסירות והמידות הטובות שלהם. אך מספיק רק סיפור אחד כדי להראות כמה חזקה הייתה נדיבותם של זה כלפי זה וטוב הלב של שניהם.
היה זה יום חג יפה באביב מוקדם כשקי-וו ופאו-שו יצאו לטיול, כדי לנוח מהעיר והרעשים שלה.

"הבה ונלך ליער האורנים" אמר קי-וו "נוכל לשכוח שם כל מה שמדאיג אותנו, להריח את ריח הפרחים ולשכב בנחת על האדמה מכוסה באזוב רך."
"טוב" ענה פאו-שו "היער הוא המקום הטוב ביותר למנוחת החג."
מאושרים כמו שני מאוהבים הם הלכו בשביל המפותל לכוון עצי היער.
לבותיהם דפקו חזק ככל שהתקרבו יותר ויותר לעצים.
"שלושים יום ישבתי עם הספרים שלי" נאנח קי-וו "שלושים ימים לא נחתי מלימודים. ראשי כה מלא ידע שהוא כמעט מתפוצץ. כמה טוב יהיה לנשום קצת מהריח הנקי של החורשה."
"ואני" הוסיף פאו-שו "עבדתי כמו עבד ליד הדוכן שלי ועבודתי הייתה משעממת בדיוק כמו הספרים שלך. המנהל שלי מתייחס אלי רע וטוב עכשיו יהיה להיות רחוק מהישג ידו."
הם הגיעו לחורשה, עברו מעל פלג מים

קטן והמשיכו ללכת בין העצים ושיחים.
הלכו כך במשך שעות, שוחחו וצחקו,
כשפתאום, בעברם ליד גוש שיחים

פרחוניים, שניהם כאחד ראו לפניהם
גוש זהב נוצץ.
"ראה" אמר פאו-שו והצביע על אוצר.
קי-וו הרים את הגוש. הוא היה גדול
כמעט כמו לימון, כבד ויפה מאוד.

"זה שלך, ידידי" אמר והושיט אותו
לפאו-שו "כי ראית אותו ראשון."
"לא, לא, אחי. אתה טועה, אתה הרמת
זאת. עכשיו כבר לא תוכל לומר
שהפיות הטובות לא מפצות אתך על
השעות הרבות של לימודיך."
"לפצות על לימודיי! זה בלתי אפשרי.
הרי החכמים תמיד אמרו שהלימוד
בעצמו מביא את התמורה. לא, הזהב
הוא שלך. אני עומד על כך. חשוב על
החודשים של עבודה הקשה, על
הממונים שמעמידים לך דרישות קשות.
הנה המזל שלך. שתהיה זו התחלה,
שממנה תוכל לעשות אושר רב."
כך הם התווכחו, ברוח טובה ותוך
צחוק, במשך דקות אחדות, כל אחד
מהם מסרב לקחת את האוצר לעצמו,
כל אחד משכנע שהזהב שייך לשני.
בסוף שמו את גוש הזהב חזרה למקומו
והלכו משם, מאושרים כי נוכחו שוב
שהם אוהבים זה את זה יותר מכל

אושר אחר בעולם. בכך גם הפסיקו את הויכוח ביניהם.
"לא בשביל הזהב יצאנו מהעיר" אמר קי-וו בחמימות.
"נכון" הסכים ידידו "יום משותף בחורשה זו שווה יותר ממאה גושי זהב כאלה."
"בוא ונשב על הסלעים ליד המעיין של הפלג הזה" הציע קי-וו "זה המקום הקריר ביותר מכל הסביבה."
אך כשהגיעו למעיין התעצבו, כי המקום היה כבר תפוס. שכב שם, לכל אורך הדשא, איכר, כנראה אחד מאנשי הכפר הסמוך.
"תתעורר בחור!" קרא פאו-שו. "אוצר מונח לא רחוק מכאן! תפוח זהב שרק מחכה למישהו שירים אותו."
הם הסבירו בפרוטרוט לאיש איפה למצוא את הזהב, ושמחו כשראו שהוא מיהר ללכת לכוון הזה.
במשך זמן מה הם נהנו זה מחברתו של זה, דיברו על תוכניות שלהם לעתיד, והקשיבו לשירת הציפורים שישבו על ענפי העצים מסביב.
פתאום נשמע קולו המרוגז של האיש שהלך לחפש את הזהב.
"איזה תעלול עשיתם לי, אדונים? למה שלחתם אותי לכתת רגליים לשווא ביום חם כזה?"
"מה עשינו לך, איש יקר?" שאל פאו-שו מופתע "האם לא מצאת את האוצר שעליו סיפרנו.?"

"לא" ענה האיש בכעס רב "במקום שעליו הצבעתם שכב נחש ענק ונאלצתי להרוג אותו עם המעדר שלי.

עכשיו האלים יביאו לי מזל רע, כי הרגתי יצור חי ביערות שלהם. אם חשבתם שבסיפור שלכם תגרשו אותי ממקום מנוחתי כאן, טעיתם. הייתי כאן קודם ולא הייתה לכם כל זכות לגרום לי לעזוב."
"הפסיק להתלונן וקח את הפרוטה כפיצוי. חשבנו שעושים לך טובה. אם

אתה עיוור זו רק אשמתך. בוא פאו-שו, נחזור ונסתכל על הנחש המפחיד שכביכול הסתיר את גוש הזהב."
צוחקים בעליזות עזבו הידידים את איש הכפר וחזרו לחפש את הזהב.
"אם אינני טועה" אמר קי-וו "גוש הזהב הזה נח אחרי העץ הנפול כאן."
"נכון, תכף נראה את הנחש המת."
הם עברו מהר את השביל עד העץ, כשעיניהם בודקות בקפדנות את השטח. אך כשהגיעו למקום בו היה מונח האוצר המבריק עצרו בהפתעה.
הם ראו שם לא גוש זהב אחד, אלה שניים, יפים, זהובים, ואפילו גדולים יותר מזה שראו לראשונה.
כל אחד מהם לקח אחד הגושים ונתן אותו בשמחה גדולה לחברו.
"הפיות גמלו לנו לפחות על אי-אנוכית שלנו" אמר קי-וו .
"כן" ענה פאו-שו "ואפשרו גם לתת לך את המגיע לך."